

opusdei.org

“Svoje upanje smo naslonili na živega Boga” (1 Tim 4,10)

Poslanica papeža Benedikta XVI. za 24. svetovni dan mladih, 5. aprila 2009.

4. Apr. 2009

Dragi prijatelji,

na cvetno nedeljo bomo na škofijski ravni praznovali 24. svetovni dan mladih. Ko se pripravljamo na ta dogodek, se z globoko hvaležnostjo Gospodu spominjam srečanja v Sydneyu julija lani, nepozabnega

srečanja, med katerim je Sveti Duh prenovil življenje številnih mladih, ki so prišli tja z vsega sveta. Praznično veselje in duhovno navdušenje, ki smo ju doživeli tiste dni, sta bila zgovorno znamenje prisotnosti Kristusovega Duha. Sedaj smo na poti k mednarodnemu srečanju, ki bo leta 2011 v Madridu, tematsko pa bo osredotočeno na besede apostola Pavla: *»Ukoreninjeni in sezidani v Kristusu ter utrjeni v veri«* (prim. Kol 2,7). V pripravi na svetovno srečanje mladih želimo skupaj prehoditi pot oblikovanja tako, da bomo v letu 2009 razmišljali o Pavlovi misli: *»Svoje upanje smo naslonili na živega Boga«* (1 Tim 4,10), v letu 2010 pa o vprašanju bogatega mladeniča Jezusu: *»Dobri učitelj, kaj naj storim, da bom deležen večnega življenja?«* (Mr 10,17).

Mladost, čas upanja

V Sydneyu smo se osredotočili na to, kar Sveti Duh danes govori vernim, zlasti vam, dragi mladi. Med sklepno sv. mašo sem vas spodbudil, da se pustite oblikovati Njemu, da bi bili glasniki Božje ljubezni, sposobni graditi prihodnost upanja za vse človeštvo. Upanje, ki je v središču življenja in poslanstva kristjanov, ni kakršno koli, ampak je trdno in gotovo, kot sem poudaril v okrožnici *Odrešeni v upanju* [1]. Mladost je obdobje upanja, ker se v prihodnost ozira z mnogimi pričakovanji. V mladosti človek goji ideale, sanje in načrte. Mladost je čas, ko zorijo življenjske odločitve in to je tudi razlog, da se v tem obdobju vztrajno pojavljajo temeljna vprašanja: zakaj sem na svetu, kakšen smisel ima živeti, kaj bo iz mojega življenja, kako doseči srečo, zakaj trpljenje, bolezen in smrt, kaj se zgodi po smrti ... Vprašanja postanejo še posebej žgoča, ko se soočamo z ovirami, ki se včasih zdijo nepremostljive: težave

pri študiju, pomanjkanje zaposlitve, nerazumevanje v družini, kriza v prijateljskih odnosih ali pri gradnji partnerskega razumevanja, bolezen ali invalidnost, pomanjkanje materialnih sredstev kot posledica sedanje ekonomske in družbene krize. Zato se postavlja vprašanje, kje pravzaprav zajemati in kako v srcu ohranjati plamen upanja?

V iskanju velikega upanja

Izkušnja kaže, da osebne kreposti in gmotne dobrine ne morejo zagotoviti upanja, ki ga človekova duša neprestano išče. Kot sem zapisal v že omenjeni okrožnici, politika, znanost, tehnika, ekonomija in sleherni drug gmotni vir niso dovolj za vzpostavitev velikega upanja, po katerem vsi hrepenimo. To upanje »je lahko samo Bog, ki zaobjema vse vesolje in ki nam lahko predlaga ter podari to, česar sami ne moremo doseči« [2]. Ena od glavnih posledic

pozabljenja na Boga je zato očitna izgubljenost, ki zaznamuje našo družbo, s spremljajočimi pojavi osamljenosti, nasilja, nezadovoljstva in izgube upanja, ki se pogosto sprevržejo v obup. Jasen in nedvoumen je opomin, ki prihaja iz Božje besede: *»Preklet mož, ki zaupa v človeka in se opira na meso, njegovo srce pa se odmika od Gospoda. Je kakor suh grm v puščavi, ne vidi, ko pride kaj dobrega; prebiva v izsušeni puščavi, v solnati, neobljudeni deželi«* (Jer 17,5-6).

Kriza upanja je prizadela zlasti nove rodove, ki se morajo v družbenih in kulturnih okoliščinah brez gotovosti, vrednot in trdnih opornih točk spoprijemati s težavami, ki domnevno presegajo njihove moči. Dragi mladi prijatelji, mislim na številne vaše vrstnike, ki jih je življenje ranilo in so pogojeni z osebno nezrelostjo, ki je pogosto posledica družinske praznine,

permisivnih in liberalnih vzgojnih odločitev ter negativnih in travmatičnih izkušenj. Za nekatere – in takih na žalost ni malo – je skoraj nujen izid takih okoliščin beg v tvegano in nasilno obnašanje, odvisnost od mamil in alkohola ter številne druge oblike mladostniških stisk. Pa vendar v mladem človeku, ki se je znašel v obžalovanja vrednih okoliščinah, ker je poslušal nasvete slabih učiteljev, ne ugasne želja po resnični ljubezni in pristni sreči. Toda kako oznanjati upanje tem mladostnikom? Vemo, da človek najde svojo pristno uresničitev samo v Bogu, zato je naša glavna naloga nova evangelizacija, ki bi novim rodovom pomagala znova odkriti pravo obličje Boga, ki je Ljubezen. Dragi mladi, ki iščete trdno upanje, namenjam vam besede sv. Pavla preganjanim kristjanom v Rimu: *»Bog upanja pa naj vas napolni z vsem veseljem in mirom v verovanju, da bi bili v môči Svetega Duha polni*

upanja» (Rim 15,13). V letošnjem jubilejnem letu, posvečenem apostolu narodov, ob dvatisočletnici Pavlovega rojstva, se od njega učimo, da bi postali verodostojne priče krščanskega upanja.

Sveti Pavel, pričevalec upanja

Pavel je sredi najrazličnejših težav in preizkušenj, v katerih se je znašel, pisal svojemu zvestemu učencu Timoteju: »*Svoje upanje smo naslonili na živega Boga*« (1 Tim 4,10). Kako se je to upanje porodilo v njem? Za odgovor na to vprašanje moramo izhajati iz njegovega srečanja z vstalim Jezusom na poti v Damask. Pavel je bil takrat mlad kot ste vi, star približno dvajset ali petindvajset let, izpolnjeval je Mojzesovo postavo in je bil odločen bojevati se z vsemi sredstvi proti tistim, ki jih je imel za Božje sovražnike (prim. Apd 9,1). Ko je bil na poti v Damask, da bi tam zaprl Kristusove učence, ga je

obsijala skrivnostna luč in zaslišal je svoje ime: »*Savel, Savel, zakaj me preganjaš?*« Padel je na tla in vprašal: »*Kdo si, Gospod?*« In glas mu je odgovoril: »*Jaz sem Jezus, ki ga ti preganjaš!*« (prim. Apd 9,3–5). Po tem srečanju se je Pavlovo življenje korenito spremenilo: prejel je krst in postal apostol evangelija. Na poti v Damask ga je notranje preobrazila Božja ljubezen, s katero se je srečal v osebi Jezusa Kristusa. Nekega dne je zapisal: »*Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni. Kolikor pa zdaj živim v mesu, živim v veri v Božjega Sina, ki me je vzljubil in daroval zame sam sebe*« (Gal 2,20). Iz preganjalca se je torej spremenil v pričevalca in misijonarja. Iz ljubezni do Kristusa je osnoval krščanske skupnosti v Mali Aziji in Grčiji, prepotoval na tisoče kilometrov in se srečal z vsemi vrstami dogodivščin, vse do mučeništva v Rimu.

Veliko upanje je Kristus

Za Pavla upanje ni samo ideal ali občutek, ampak živa oseba Jezus Kristus, Božji Sin. Notranje prežet s to gotovostjo zato lahko zapiše Timoteju: *»Svoje upanje smo naslonili na živega Boga«* (1 Tim 4,10). Živi Bog je vstali Kristus, ki je prisoten v svetu. On je resnično upanje, Kristus, ki živi z nami, v nas in nas kliče k sodelovanju njegovega večnega življenja. Če nismo sami, če je On z nami, še več, če je On naša sedanost in prihodnost, čemu bi se še bali? Kristjanovo upanje je torej hrepeneti *po Božjem kraljestvu in večnem življenju kot svoji sreči, zaupajoč v Kristusove obljube in opirajoč se ne na svoje moči, ampak na pomoč milosti Svetega Duha.*

Pot do velikega upanja

Kot je nekoč srečal mladega Pavla, želi Jezus srečati tudi vsakega izmed vas, dragi mladi. Še preden si takega srečanja želimo mi, si to goreče želi

Kristus. Nekateri izmed vas bi me morda vprašali, kako naj se danes srečava, ali še bolje, na kakšen način se mi On približuje. Cerkev nas uči, da je hrepenenje po srečanju z Gospodom že sad njegove milosti. Ko v molitvi izražamo svojo vero, pa četudi v temini, ga že srečujemo, ker se nam On daruje. Vztrajna molitev odpira srce za sprejetje Kristusa, kot pojasnjuje sv. Avguštín: *»Gospod, naš Bog hoče, da se v molitvi krepí naša želja, da bi tako postali sposobni sprejeti to, kar nam namerava dati«*. Molitev je dar Duha, ki nas napravlja za moše in žene upanja, moliti pa pomeni ohranjati svet odprt za Boga [3].

Naredite prostor za molitev v vašem življenju! Moliti sam je dobro, še lepše in koristneje pa je moliti skupaj, kajti Gospod je zagotovil, da bo prisoten tam, kjer se bosta dva ali trije zbrali v njegovem imenu (prim. Mt 18,20). Obstajajo mnogi načini

odnosa z Njim. Obstajajo skupine in gibanja, srečanja in poti, ki učijo moliti in rasti v izkustvu vere. Udeležujte se bogoslužja po vaših župnijah, obilno se prehranjajte z Božjo besedo in dejavnim prejetjem zakramentov. Vrhunec in središče bivanja in poslanstva vsakega vernika in sleherne krščanske skupnosti je evharistija, zakrament odrešenja, v katerem se ponavzočuje Kristus ter daje svoje meso in kri v duhovno hrano za večno življenje. Zares neizrekljiva skrivnost! Iz evharistije se rojeva in raste Cerkev, velika družina kristjanov, v katero vstopamo s krstom in se nenehno prenavljamo po zakramentu sprave. Krščeni so prek birme potrjeni od Svetega Duha, da živijo kot pristni Kristusovi prijatelji in pričevalci, medtem ko jih zakramenta sv. reda in poroke usposabljata za izpolnjevanje apostolskih nalog v Cerkvi in v svetu. Bolniško maziljenje nam končno

omogoča izkusiti Božjo tolažbo v
bolezni in trpljenju.

*Delovati v skladu s krščanskim
upanjem*

Dragi mladi, če se hranite s
Kristusom in živite potopljeni Vanj
kot apostol Pavel, ne boste mogli
drugače, kot da govorite o Njem ter
vaše prijatelje in vrstnike seznanite z
njim, da ga bodo tudi oni vzljubili. Ko
boste postali njegovi zvesti učenci,
boste sposobni prispevati svoj delež k
oblikovanju krščanskih skupnosti,
prežetih z ljubeznijo, kot so bile
skupnosti, o katerih govorijo
Apostolska dela. Cerkev pri tem
zahtevnem poslanstvu računa na
vas. Ne izgubite poguma zaradi težav
in preizkušenj, s katerimi se
srečujete. Bodite potrpežljivi in
vztrajni ter premagajte naravno
nagnjenost mladih k naglici, ko želijo
doseči vse in takoj.

Dragi prijatelji, kot Pavel tudi vi izpričujte Vstalega! Seznanite z Njim vaše vrstnike in odrasle, ki iščejo veliko upanje, ki daje smisel njihovemu bivanju. Če je Jezus postal vaše upanje, povejte to tudi drugim s svojim veseljem ter duhovnim, apostolskim in družbenim prizadevanjem. Kristus živi v vas, če ste nanj naslonili svojo vero in mu izkazali vse zaupanje, zato širite to upanje okoli vas. Sprejmite odločitve, ki bodo odražale vašo vero. Pokažite, da ste razumeli, v čem je past malikovanja denarja, gmotnih dobrin, kariere in uspeha ter ne pustite, da bi vas privlačile lažne utopije. Ne popustite logiki sebičnega interesa, ampak gojite ljubezen do bližnjega, prizadevajte si, da boste sami sebe ter svoje človeške in poklicne sposobnosti uporabili za skupno dobro in za resnico, vedno pripravljeni odgovoriti *»vsakomur, če vas vpraša za razlog upanja, ki je v vas«* (1 Pt 3,15). Pravi kristjan ni

nikoli žalosten, četudi se mora soočiti z različnimi preizkušnjami, kajti Jezusova prisotnost je skrivnost njegovega veselja in miru.

Marija, Mati upanja

Vzor poti apostolskega življenja naj bo sv. Pavel, ki je svoje življenje hranil z vero in upanjem, pri čemer je posnemal zgled Abrama, o katerem piše v Pismu Rimljanom: *»Na osnovi upanja je proti upanju veroval, da bo postal oče mnogih narodov«* (Rim 4,18). Po stopinjah ljudstva upanja, izoblikovanega po prerokih in svetnikih vseh časov, hodimo naproti uresničitvi Božjega kraljestva in na tej duhovni poti nas spremlja Devica Marija, Mati upanja. Ona, ki je uresničila upanje Izraela, darovala svetu Odrešenika in ostala trdna v upanju ob križu, je za nas vzor in opora. Marija še zlasti posreduje za nas in nas vodi skozi temo naših stisk k žareči zarji

srečanja z Vstalim. Dragi mladi prijatelji, poslanico zaključujem z omembo znane spodbude sv. Bernarda, ki jo navdihuje naslov Marija *Stella maris*, Morska zvezda: *»Ti, ki v nenehni negotovosti tega življenja doživljaš, da te nevihte bolj premetavajo sem ter tja, kot pa bi hodil po zemlji, upri pogled v blesk te zvezde, če ne želiš, da bi te orkani pometli v stran. Če se bodo dvignili vetrovi skušnjav in nasedeš med čeristisk, ozri se v zvezdo, kliči Marijo ... V nevarnostih, tesnobi, zmedi, misli na Marijo in jo kliči ... Posnemaj njen vzor in ne boš se izgubil. Če jo boš klical, ne boš izgubil upanja. Če boš mislil nanjo, se ne boš zmotil. Nasloni se nanjo in ne bo ti spodrsnilo. Pod njenim varstvom se ti ne bo treba ničesar bati. Ob njenem vodstvu se ne boš utrudil, pod njeno zaščito boš došel na cilj«.*

Marija, Morska zvezda, vodi mlade vsega sveta k srečanju s svojim

sinom Jezusom in bodi nebeška
varuhinja njihove zvestobe
evangeliju in upanja.

Dragi mladi, zagotavljam vam
vsakodnevno molitev za slehernega
izmed vas ter iz srca blagoslavljam
vas in vse vaše drage.

Papež Benedikt XVI.

Vatikan, 22. februar 2009

[1] Spe salvi, 2007.

[2] Odrešeni v upanju, št. 31.

[3] Prim. Odrešeni v upanju.